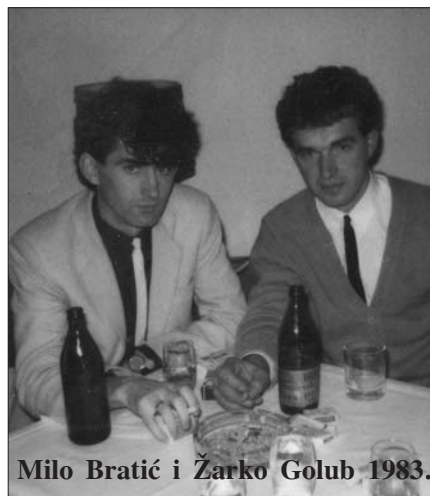

Marko Ručnov

Malo je Srba na severnoameričkom kontinentu koji nisu čuli za profesora Milu Bratića (Odžak kod Sarajeva, 1960) i njegovu potresnu knjigu "Krik iz zidova tamnice - Zapis iz sarajevskog silosa". Pretuzna vest da je ovaj blagorodni i tihi čovek 16. decembra u dalekoj Atlanti promenuo svetom u svojoj 45. godini, brzo je proletela Amerikom i duboko rastužila ne malu srpsku zajednicu na ovom kontinentu. Sahranjen je 18. decembra u mesnom groblju u Lorensvilu uz službu sveštenika mesnog harma SPC "Sv. Petar i Pavle" paroha Saše Turkovića. Sahranjen je nedaleko od groba

izuzetne knjige, pretužnog autentičnog svedočenja iz prve ruke. Ostvarena je tom prilikom vrlo dirljiva atmosfera, koja uz prisustvo jedne dostojanstvene kolektivne tuge nikog nije ostavljala ravnodušnim jer je pobudila visoke emocije i probudila zapretna sećanja na jedno strašno zlo doba, za koje hoćemo da verujemo da je iza nas. U svom ovogodišnjem septembarskom broju "Ogledalo" je o toj promociji opširno pisalo.

Rat je zatekao profesora "Opštenarodne odbrane i društvene samozaštite" Mila Bratića na dužnosti zamenika komandanta tzv. Teritorijalne odbrane opštine Hadžići. Početkom aprila 1992. godine predsednik opštine Mustafa Djelilović mu saopštava da

Milo Bratić i Žarko Golub 1983.

je Srbin. Tako je i nastala njegova dragocena knjiga "Krik iz zidova tamnice - Zapis iz sarajevskog silosa", koja je na srpsko-engleskom dvojezičnom izdanju štampana krajem preprošle godine o trošku samog autora. Ovaj Bratićev autentični "Krik" otkrio je Bratića, pored ostalog, i kao dobrog pripovedača sa posebnim smislom za brza psihološka nijansiranja i tanana osenčavanja aktera same životne drame autora i njegove okoline. Knjiga je brzo proputovala svetom pa se čak i jedan primerak našao na "haškom stolu".

U trenutku kad je na najlepši način savio svoj novi dom u dalekoj Americi i kad je imao novih ideja kako da se potpunije sazna istina o stradanju Srba u najnovijoj ratnoj instalaciji na području bivše Jugoslavije Milo Bratić je promenuo ovim

Milo Bratić (1960 - 2004)

MILJENICI BOGOVA UMIRU MLADI

Tužna vest da je nakon kraće bolesti u 45. godini u Atlanti preminuo Milo Bratić, bivši zatočenik zloglasnog logora "Silos" i nekadašnji zamenik komandanta tzv. Teritorijalne odbrane u opštini Hadžići kod Sarajeva, duboko je rastužila nemalu srpsku zajednicu na severnoameričkom kontinentu.

svetom, nakon kratke i podmukle bolesti, čije razloge možda treba tražiti baš u zidinama "Silosa" (ali koga to danas u ovim globalnim i megaglobalnim "gibanjima" uopšte zanima), na veliku žalost i neprebol njegovih najbližih: majke Bosiljke, supruge Vesne i sinova Siniše i Saše, te njegovih sapatnika iz "Silosa", kao i nas drugih koji smo imali čast da se s njim sretnemo i upoznamo ga na ovim najzapadnijim stranama našeg jedinog sara. Njegovim najbližim za utehu da miljenici Bogova uvek umiru mladi, kako

Zapis iz sarajevskog silosa

svoga rođaka Milana Bratića, koji je umro pre dve godine i s kojim je Milo delio istu ćeliju u zloglasnom Izetbegovićevom logoru "Silos". Parastos za upokojenje duše Mila Bratića održan je 19. decembra, i u hramu Sv. Simeon Mirotičivi" u Las Vegasu uz birane reči protonamesnika Uroša Todorovića. Bratić je ovde u Las Vegasu bio gost Srpskog kulturnog kluba, SNO krajem prošle godine i potpisnik ovih redaka bio je domaćin na promociji ove njegove

je prestala potreba za njegovim radnim mestom. Srbi su otpušteni sa posla i proterivani iz svojih stanova i domova na "način" kako se to u prethodne dve godine veoma uspešno "praktikovalo". Tako će Bratić koju nedelju kasnije, biti pozvan na "informativni razgovor" i pristupne batine Enesa Kazića, bukvalno na kućnom pragu i u prisustvu majke, supruge i tromesečnog sinčića. Kad su mu hapsili brata Slavka, uzn-everena majka pita zašto joj vode sina kad ni oružja nisu našli kod njega?! Osorni "inspektor" Ibrica Mujica odgovara: "Vodimo ga zato što je Srbin. Nijedan Srbin ne smije ostati na slobodi!" Taj "informativni razgovor" će za Milu Bratića kroz zloglasni logor za Srbe "Silos" u Tarčinu i još nekim njegovim ekspoziturama, uz neviđenu torturu i poniženja, potrajati 1342 dana, sve do Savina Dana 1996. godine. Tog dana će Milo Bratić doživeti novo rođenje i slobodu. Koju godinu kasnije će zapisati: "I niko ne zna i ne može znati, šta je to sloboda... Ne može znati dok je ne izgubi..." A šta je sloboda bila u tim uslovima najbolje je posvedočio na pomenutoj promociji Bratićeve knjige Vaso Plakalović, bivši učitelj, jedan od retkih koji je uspeo da pobegne iz "Silosa": "Ja od tada kad god kažem i pišem sloboda, pišem i kažem sa velikim slovom - S". Njemu je tada bilo veoma jasno da čuveni profetski Miljkovićev stih-pitanje - "Da li će sloboda umeti da peva, kao što su sužnji pevali o njoj" - i nije bilo pitanje, nego odrečan odgovor. Bratić će se ubrzo sa

U donjem redu prvi sa kačketom Milo Bratić 1978, sa svojom srednjoškolskom generacijom

porodicom otisnuti preko okeana u daleku Atlantu. Bez znanja jezika zapošljava se u pilani. Težak i naporan fizički rad ali Bratić biva brzo proglašen za najboljeg radnika u svojoj kompaniji. Na primedbu jednog Amerikanca u njegovoj kompaniji da mrzi Srbe, jer je "gledao na TV" i "video" da su Srbi ubice, da kolju, ubijaju i siluju, kako kažu "oni" sa TV, Bratić je došao u svoj novi dom uzeo olovku u ruku i napisao šta je on, i ne samo on, doživeo samo zato što

govori stara grčka poslovice. Čovek snuje, a bog odlučuje. Milo Bratić je zacemento sada u probranom društvu i neka je večna slava i hvala ovom tihom i blagorodnom čoveku. Ostaje nada, nadamo se prilično solventna, te da porodica Mila Bratića neće biti prepuštena sama sebi, jer su se ponovo našli bukvalno na ledini. Svako ko želi da im pomogne, može da se javi na adresu Milove supruge Vesne: 1181 Hercules Trail, Lawrenceville, GA 30045, USA.